

BARBORA

ŠŤASTNÁ



TŘICET PĚT
VEČÍRKŮ

motto

Třicet pět večírků

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Barbora Šťastná

Třicet pět večírků – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

BARBORA
ŠŤASTNÁ



**TŘICET PĚT
VEČÍRKŮ**

motto



Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Barbora Šťastná, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-267-2859-7

ISBN e-knihy 978-80-267-2872-6 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-2873-3 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-2865-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Přátelům, kteří zůstali.

Díky, mám vás ráda.

I.

PŘÁTELE

MATURÁK

/1990/

„Je vás moc, tak se ukázněte,“ zasyčela zástupkyně ředitele, než vypustila další řadu maturantů na parket slavnostně osvětlené Lucerny. Stoly a balkony kolem tanečního sálu byly obsypané rodiči a dalšími přihlížejícími, kteří se tlačili u zábradlí obloženého červeným sametem, aby viděli slavnostní ceremoniál stužkování. Maturanti postupovali v sevřeném útvaru k třídním učitelům pod pódiem, kteří jim připichovali stužky.

Kristýna se ve své řadě povytáhla na špičkách. Až k pódiu zatím neviděla. Před ní i za ní se táhl nekonečný pětistup spolužáků, záplava trvalých ondulací spadajících na nabírané rukávy v bohatých kaskádách, kruhové náušnice a kulatá skla brýlí blýskající se ve světlech lustrů, hranatá ramena kluků v nepoddajných černých oblecích, slavnostně vážné tváře pod ofinami rozdělenými uprostřed hlavy pěšinkou. Opravdu jich bylo moc. Prostě *silný ročník*. Otloukali jim to o hlavu už od školky, jako by to snad byla jejich vina, že se jich narodilo tolik.

„V kabelce mám lahev rumu,“ otočila se ke Kristýně Veronika, která postupovala před ní. Byly za sebou v abecedě, Strnadová a Tomková, takže je celé čtyři roky vyvolávali společně k tabuli a teď si v tomto pořadí měly jít pro stužku.

„Doufám, že nám ji máma nevypije,“ šeptla Veronika a zahihňala se.

„Ona o tom ví?!“ Kristýna se ohlédla na okraj parketu, kde seděla Veroničina máma. Přitom zachytila od vedlejšího stolu pohled své matky, která na ni vesele zamávala a ještě štouchla do otce, takže Kristýna se hned zařadila zpět a ztuhle se zahleděla před sebe. Mávat si s rodiči byl trapas.

„Jasně že nééé! Ale divila se, proč si беру tu velkou kabelku!“

Zástup udělal další krok vpřed.

Kristýna se v sobě pokusila probudit nostalgii nad tím, že gympl končí a za tři měsíce už většinu spolužáků nikdy neuvidí, ale nemohla se k tomu přimět. Jak se před ní otevíraly dveře nadcházejícího života na vysoké, gympl jí připadal nudný a přízemní.

Nalevo od nich stužkovali céčáky. Na řadě byl Eda Majer, který loni v říjnu na bramborové brigádě celou třídu vyhecoval, ať stávkují proti vykořisťování studentů jezeďáky. On a několik dalších kluků si lehlo před traktor a vlastními těly mu bránili ve vyorávání dalších řádků. Málem za to dostali dvojku z chování, ale ve víru událostí následujících týdnů to samozřejmě zapadlo, protože učitelé měli jiné starosti: vyšší ročníky se připojily ke studentské stávce, protestovaly proti maturitě z ruštiny a celé třídy utíkaly z odpoledních laberek na demonstrace. Malý zavalitý Eda měl jako jediný z kluků dlouhé vlasy, svázané pro dnešní večer do mastného culíku, který mu zplihle visel na záda. Teď vystartoval ke své třídní, a místo aby jako ostatní toponě čekal, až mu připíchne stužku, přistál před ní na jednom kolenu a políbil jí ruku. Učitelka se zapýřila.

Kristýna už začala litovat, že si půjčila máminy boty na podpatku. Lodičky ji tlačily a zarývaly se jí do nártů.

Stužkování jejich třídy, děčka, se vleklo ze všech nejpo-
maleji, protože třídní Hanáček byl v připichování stužek mi-
mořádně neobratný. Bezprostřední blízkost tolika dívčích
výstřihů ho přiváděla do rozpaků, a navíc se každému snažil
řict pár povzbudivých slov. Veronice, která šla před ní, něco
pošeptal do ucha, až se rozesmála a potřásla záplavou čer-
ných kudrnatých vlasů. Kristýně vrtalo hlavou, co jí asi řekl.

K ní se třídní choval mnohem zdrženlivěji. „Tak ať ti
všechno vyjde, Kristýno,“ usmál se, zatímco zápolil se špen-
dlíkem. Nejspíš opakoval každému to samé. Ale Veronice
určitě řekl něco jiného a Kristýna jí to teď skoro záviděla.

„Děkuju, pane profesore,“ odpověděla. Na konci loň-
ského roku tak třídního začali oslovovat, což jí přišlo jako
z nějakého filmu pro pamětníky. Občas se někdo spletl
a řekl mu „soudruhu“, což bylo ještě trapnější.

Kristýna se zařadila do proudu ostužkovaných spolužá-
ků, kteří se rozcházeli po obvodu sálu. „Co ti to Hanáček
šeptal?“ šťouchla Veroniku do zad.

„Já nevím, nerozuměla jsem mu.“

„A čemu ses smála?“

„Lechtal mě fousama na uchu.“

Kristýna znovu pocítila malé bodnutí žárlivosti. Ne že
by byla do Hanáčka zamilovaná, ale takové věci se pros-
tě stávaly jenom Veronice. Ke Kristýně se takhle intimně
muži nikdy nechovali, ani kluci ze třídy ne. Působila moc
odměřeně a nevěděla, jak se toho má zbavit.

Posadila se ke svým rodičům, pod stolem si nenápad-
ně vyzula lodičky a chodidlem pravé nohy v černých silon-
kách si masírovala palec na levé.

„No vidíš, hezký jste to měli,“ řekla máma, jako by snad Kristýna tvrdila něco jiného. Máma se k ní naklonila a zastrčila jí ramínko podprsenky, které jí vykouklo zpod šatů. „Mami!“ odtáhla se Kristýna podrážděně a táta k ní obřadně přisunul prázdnou skleničku. „Dáš si s námi víno?“

„Ale jen trochu,“ řekla upjatě. Jednak na popíjení s rodiči neviděla nic zábavného, a taky se chtěla šetřit kvůli té lahvi rumu ve Veroničině kabelce.

Než stačil táta pronést přípitek, ke stolu se přiřítila Tereza. „Ségra, pozorovala jsem tě z balkonu. Proč ses tvářila tak sklesle? Všichni jste vypadali, že stojíte frontu na záchod.“

Kristýna zaměřila pozornost na její perleťové růžovou pusu.

„Tys mi ukradla rtěnku?“

„Jenom jsem si ji půjčila. Řasenku taky,“ zamrkala Tereza.

Kristýna se k ní naklonila a nasála nosem vzduch. „A taky jsi na sebe vylila nejmíň půlku mého parfému!“ Vůni *My Melody* v lahvičce zdobené modrou stužkou Kristýně loni poslala teta z Německa. Střežila ji jako poklad a používala ji jen pro nejvzácnější příležitosti.

„Je to můj první ples, chápeš?“ pokrčila Tereza rameny.

Kristýna se vyčítavě podívala na matku, která mladší sestře opět nezabránila v loupežné výpravě, ale ta jen pobaveně potáhla z cigarety.

„Mami, můžu si jít koupit něco k pití?“ Tereza vyfasovala od mámy drobné a vystřelila k baru.

Kristýna si povzdychla. Musela u stolu ještě vydržet, protože na program byl tanec s rodiči. Věděla, že táta si tuhle příležitost nenechá ujít. Považoval se za dobrého tanečníka a tvrdil, že „obzvlášť valčík je jeho silná stránka“.

Kapela na pódiu hrála *Přijď k nám, Dolly*.

Teď to hlavně neposer, opakoval si Marek v duchu. Nemohl uvěřit, že skutečně tancuje s Veronikou. Právě plnil bod dva svého strategického plánu – vyzvat ji k tanci. Bod jedna byl zjistit, jestli tady Veronika nemá nějakého kluka. Zatím vše nasvědčovalo tomu, že s nikým nechodí. Při sóle rodičů sice tančila s nějakým somráckým týpkem s dlouhými vlasy, který určitě nebyl její otec, ale když ji ten vlasáč cestou ke stolu plácl po rameni, Marek pochopil, že to bude nejspíš bratr. Až přejde k bodu tři – konverzace, mohl by se jí na to zeptat. Proč netancovala se svým tátou? Pak ho napadlo, že by se tím mohl dostat do potíží. Třeba její táta umřel a Veroniku by ta zmínka rozrušila. Nebo by pochopila, že ji celou dobu pozoroval.

Ale o čem s ní bude mluvit? Všechna předem připravená témata, která si poznamenal do notýsku (z čeho bude maturovat, trapnost učitelů, špatný výběr hudby), mu najednou připadala pitomá a nevhodná.

„To máš fuk, mluv s ní o tom, co tě právě napadne,“ radil mu Eda, když s ním celý postup konzultoval. Jenže Eda nemohl pochopit, že když je Veronika tak blízko a Marek má pár minut na to, aby ji zaujal, nenapadne ho vůbec nic. Bylo to stejné, jako když ho češtinářka vyvolala před tabuli a měl mluvit o meziválečné avantgardě.

Edovi se to snadno řeklo. Vždycky ho napadaly vtipné odpovědi, kterým se smáli holky i někteří učitelé.

„Ty máš hroznou výhodu, že Veronika nejspíš vůbec neví, že existuješ. Seš pro ni nepopsanej list,“ řekl Markovi. „Já bych tuhle výhodu neměl.“

Marek si nemyslel, že být neviditelný je po čtyřech letech strávených ve stejné škole nějaká výhoda. Přál by si

být oblíbený stejně jako Eda. Ale na gymnáziu se proslavil jen tím, že ve třetáku na branném kurzu dostal mononukleózu a musel odjet domů. Když se později dozvěděl, že mononukleóze se říká nemoc z líbání, dost mu to lichotilo, protože to mohlo vzbuzovat dojem, že se s někým líbal. Ale nelíbal – na tom se od té doby nic nezměnilo.

Ještě byl známý tím, že když byl nervózní nebo se styděl, vždycky mu hrozně zčervenal obličej. To taky nebylo něco, čím by chtěl upoutat pozornost.

Veroničiny šaty jí odhalovaly celá ramena. Na levém měla mateřské znamínko, což mu připadalo nesmírně roztočilé. Šaty byly z nějaké lesklé červené látky a v dolní části zad měly velkou mašli. Marek posunul ruku, aby jí tu párádu nemačkal. Sakra, takhle ne, ještě si bude myslet, že jí osahává zadek! Rychle se přesunul výš, až ho na hřbetě ruky polechtaly její dlouhé vlasy.

„Ta hudba je hrozná, co?“ řekl konečně Marek, když *Dolly* dospěla do závěrečných akordů.

„Mně to ani nepříjde.“

„Co posloucháš?“

„Tak různě.“

„Já poslouchám Psí vojáky.“

„Aha.“

Než stačil navrhnout, že by jí mohl nahrát kazetu, hudba skončila a Marek rychle pustil Veroničinu ruku, protože se styděl za to, jak se mu potí dlaně.

„Díky za tanec,“ zasmála se a udělala legrační pukrle.

„Není zač,“ odpověděl Marek a zrudnul, protože věděl, že tohle říkat neměl. „Vlastně já děkuju.“

Teď mělo dojít na bod čtyři – pozvat Veroniku k jejich stolu.

„Nechceš si jít sednout k nám?“

„Já sedím támhle s holkama od nás ze třídy,“ řekla.

S tímhle zdánlivě neprůstřelným argumentem Marek předem počítal, a tak pokračoval: „Mohl bych tě na něco pozvat?“

„Dík, já už tam pití mám. Tak zatím.“

„Zatím, čau.“

A byla pryč. Marek se vracel ke stolu s pocitem, že promarnil svoji jedinou šanci. Ples pro něj v podstatě skončil.

„Neboj, dyť to ještě pořádně nezačalo,“ prohlásila Gábina.

Simona si tím nebyla až tak jistá. Podívala se na své digitálky, ukazovaly už skoro deset. A zatím obě pořád stály u baru a nikdo si jich nevšímal.

Byl to Gábinin nápad, vypravit se na maturitní ples gymnázia. Obě chodily na střední ekonomickou školu, jejíž plesy byly úplně o ničem. Těch pár kluků – v každé třídě dva nebo tři – vůbec nestálo za řeč, na všech akcích se drželi stranou, jako by se báli, že je masa holek převálcuje, a navíc je v Simoniných očích jaksi degradovalo to, že se stejně jako ony učili psát na stroji a v hodinách technologie administrativy se připravovali na práci, kterou běžně vykonávaly sekretářky. Ples gymnázia sliboval, aspoň podle Gábiny, spoustu zajímavých kluků, kteří se s nimi budou chtít seznámit.

„Měly jsme jít radši na ples průmyslovky,“ poznamenala Simona.

„Kluci z gymplu jsou zábavnější,“ oponovala Gábina.

„Akorát že se s náma nebaví.“

„Nemůžeš tady stát jako tvrdý Y a čekat, že se s tebou někdo začne bavit. Musíš mít trochu iniciativu.“

Ještě ke všemu si koupily lístky jen ke stání. Gábina tvrdila, že stát budou jen chvílička a za chvíli je určitě někdo pozve ke stolu. Ale už tady trčely dvě hodiny a Simonu bolely nohy.

„Ty taky nemáš iniciativu,“ namítla Simona.

„Protože na tebe беру ohled. Mohla jsem dávno někoho sbalit. Ale kdybych tě tu nechala samotnou, tak se hned nakrkeš.“

„To určitě.“

„Nevěříš, jo? Tak sleduj!“

Zaměřila se na kluka, který se právě blížil k baru. Simona si pomyslela, že s takhle nízko nasazenou laťkou si to Gábina trochu usnadňuje. Kluk byl sotva tak vysoký jako Gábina a tmavé vlasy měl vzadu stažené do mastného culíku.

„Ahoj,“ zazubila se na něj Gábina.

„Čau.“

„Já jsem Gábina.“

„Eda.“

„Jdeš si pro něco k pití?“

„Ne, ty vole, jdu si nechat navoskovat lyže.“

Gábina zaklonila hlavu a zahýkala smíchy, až se jí blondatá trvalá roztrásla. „Lyže, jo?“ Přitom si prohrábla vlasy takovým způsobem, který Simona už znala a věděla, co to znamená. „A můžu pak jet s tebou na vleku?“

„Jasně. Ale dolů jezdím šusem.“

Simona si povzdychla. „Jdu na záchod,“ promluvila ke Gábininým zádům v lesklém bílém saténu a zamířila po schodech nahoru k toaletám. Vlastně se jí nechtělo, ale teď, když ji kamarádka ignorovala, si u baru připadala ještě hloupěji.

Zadívala se do zrcadla nad umyvadlem a povytáhla ze sukně lesklou fialovou halenku, aby jí tolik nezvýrazňovala

prsa. Ve studeném světle zářivky jí její tváře připadaly ještě naducanější než obvykle. Vcucla je dovnitř, našpulila pusku a zakoulela na sebe očima. „Můžu jet s tebou na vleku?“ Potom zaklonila hlavu, prohrábla si vlasy, až se jí prsty zadrhly v pramenech splených lakem, a hlasitě se rozesmála. Přesně jako Gábina.

Samozřejmě, Gábina byla hezčí. Ale Simona tušila, že část jejího úspěchu spočívala ve schopnosti tvářit se, že je hloupější, než ve skutečnosti byla, a smát se každé hovadině.

V kabině se ozvalo spláchnutí a holka, která vyšla ven, na ni vrhla udivený pohled. Simona ji pustila k umyvadlu. V tu chvíli se rozhodla, že tohle nemá zapotřebí. Ať si Gábina i všichni kluci z gymplu trhnou nohou! Z toalety se vydala rovnou k šatně a cestou hledala v kabelce lístek.

Ve stejnou chvíli k šatně dorazil vysoký hezoun s blondatou patkou v dlouhatánském černém kabátě. Vypadal trochu jako Limahl – ten zpěvák, co nazpíval písničku do *Nekonečného příběhu*.

„Snad už neodcházíš?“ oslovil ji. Ohlédla se, jestli nemluví na někoho za ní.

„No, vlastně jo.“

„Ale to nesmíš! To nejlepší teprve přijde.“

„Jak to?“

„Zůstaň na půlnoční překvapení a uvidíš.“

„A to je co?“

„To je překvapení! Když se ti bude líbit, přijď za mnou do šatny za pódiem. Ptej se po Viktorovi ze Závadový. Podepíšu se ti do památníčku,“ ušklíbl se.

Simona sledovala, jak sbíhá po schodech dolů do sálu. Nejspíš si z ní jenom dělal srandu. Ale třeba to bylo znamení. Kdyby teď odešla, třeba by opravdu propásla něco

zásadního. Vrátila lístek od šatny do kabelky a váhavě se vydala zpátky k baru, kde se Gábina stále ještě vybavovala s tím klukem.

„Kde seš?!“ přivítala ji. „Eda nás pozval k jejich stolu.“

Marek seděl u stolu se spolužákem Franzem a mlčeli, protože Franz si četl. Četl si vždycky a všude, dokonce i na maturitním plese.

Většina rodičů i část učitelů už odešla, v sále teď bylo volněji a Markovi se podařilo zaujmout strategický stůl u parketu hned vedle stolu, kde seděla Veronika s nějakou kamarádkou. Usrkával čtvrté pivo a sbíral odvahu pozvat ji, ať si přisedne k nim. Prozatím si připravoval půdu tím, že se s ní snažil navázat oční kontakt.

Takže ho úplně nepotěšilo, když uviděl, jak se Eda vrací od baru a z každé strany drží kolem pasu jednu cizí holku. Blondýna v bílých šatech po jeho pravé ruce se zubila od ucha k uchu. Tmavovláška po Edově levici se usmívala, jako by se za něco omlouvala. Byla trochu tlustá a na objemu jí ještě přidávala lesklá fialová blůza s vycpávkami v ramenou zastrčená do černé balonové sukně. Holky se představily jako Gabča a Simča. Blondýnu si Eda posadil vedle sebe, tmavovláška nejistě usedla naproti němu a Franzovi a úplně mu zakryla výhled na Veroniku. Přeje-la očima z jednoho na druhého a pak je zapíchla do ubrusu a hrála si s digitálkami na zápěstí.

„Ty jsi ze třetáku?“ zeptal se Marek. Ani jedna z holek mu nebyla povědomá, takže usoudil, že budou z nižšího ročníku.

„Né, my chodíme na ekonomku,“ odpověděla bruneta. Marek si nebyl jistý, jestli je to Gabča, nebo Simča.

V nastalé odmlce pochopil, že břímě společenské konverzace bude na něm, protože Eda se věnoval blondýně a Franz mlčel.

„Ta hudba je hrozná, co?“ poznamenal.

Holka dychtivě přikývla.

„Co posloucháš?“ pokračoval Marek.

„Tak různě. Třeba Limahla.“

„Já poslouchám Psí vojáky.“

Bruneta zaklonila hlavu, prohrábla si vlasy sestříhané na temeni do kratších pramenů a afektovaně se zasmála. Úplně stejně jako před chvílí ta její blondatá kamarádka.

„To je nějaká vojenská kapela, jo?“

„To je underground,“ řekl Marek naoko dotčeně. Ve skutečnosti měl radost, že ji může poučit. „Byli zakázaní.“

„A ty jsi někdy byl na zakázaném koncertě, jo?“ vykuli-la oči.

„Jasně. Nebo teda skoro. Dvakrát jsem na nich byl na Chmelnici.“

Franz zvedl hlavu od knihy a krátce se zachechtal s pohledem upřeným někam k protějšímu balkonu. Marek si nebyl jistý, jestli se směje tomu, co právě četl, nebo jemu. Oba věděli, že na koncertech na Chmelnici nic zakázaného nebylo, a Marek měl na chvíličku strach, že ho Franz shodí, ale ten se znovu sklonil ke knize.

„Ty jo,“ pokývala uznale hlavou.

Marek měl pocit, že se konverzace odvíjí překvapivě lehce. Samozřejmě v tom sehrálo roli to čtvrté pivo, ale taky to bylo tím, že v přítomnosti té Gabči nebo Simči ho – na rozdíl od blízkosti Veroniky – neochromovala nervozita. Už dříve vypožoroval, že mluvit s holkama, které se mu nelíbí, je trochu snadnější. Ale když si teď tmavovlásku znovu

prohlédl, vlastně mu nepřípadala tak špatná. Měla světlou pleť, dlouhé řasy a fialový satén její halenky nejspíš skrýval velká prsa. Pořád ale nevěděl, jak docílit toho, aby se společenský rozhovor posunul do důvěrnější fáze.

Eda už do té fáze dospěl. Jeho levá ruka objímala blondýnu kolem ramen a pravou jí přiložil ke rtům panáka becherovky. Když skleničku naklonil, kapička průsvitně žlutého likéru jí stekla do výstřihu. „To je hrozná škoda, to je plýtvání národním bohatstvím,“ prohlásil, naklonil se, aby ji slízl, a holka ho se smíchem naoko odstrčila.

Marek tohle nechápal. Kdyby se o to pokusil on, každá holka s křikem uteče. Zdálo se mu, že mezi konverzací a osaháváním je pro něj nezdolatelná propast, kterou Eda překonával jedním elegantním skokem. „Musíš se tvářit, že o nic nejde,“ poučoval ho, ale Marek toho nebyl schopný. Šlo přece o všechno.

„Ve třetáku jsem měl mononukleózu,“ podíval se odhodlaně na brunetu. „Víš, jak se jí taky říká?“

Kristýna pomalu ztrácela naději, že se na maturitním plese stane něco vzrušujícího a dobrodružného. Třeba by mohli vyběhnout ven a naboso tančit na Václaváku nebo skočit do fontány. Třeba by tam někomu podklouzly nohy a ona by ho v poslední chvíli chytila za ruku a zachránila mu tak život. Ale všechny fontány byly teď na konci zimy prázdné, venku by se v tom blátivém mokru zouval jenom blázen.

„Bav se, ale nepřeháněj to,“ mrkla na ni spiklenecky máma, když s tátou a ségrou odcházeli z plesu. Máma byla v šedesátých letech hvězdou legendárních večírků na strahovských kolejích a těžko by uvěřila, že největším výstřelkem její dcery bude upíjení z lahve rumu, která teď stála

schovaná u nohy stolu a její obsah si s Veronikou nenápadně přilévaly do sklenic Coca-Coly.

Kristýna si připadala odsouzená ke spořádanému životu. Stále doufala, že po prázdninách, až bude na vysoké, se to změní. Stane se někým jiným. Zbaví se svěrací kazajky holky, která je příliš slušná, příliš vážná a příliš dobře se učí. Ale prozatím byla na gymplu a obklopovali ji nudní spolužáci.

Nechápala, že to Veronice nevadí. Dokázala se bavit kdekoliv a s kýmkoliv. A každý se chtěl bavit s ní. „Prostě jsem trochu blbá,“ říkala Kristýně. Ale obě věděly, že to není pravda, říkala to jen proto, aby svůj úspěch trochu shodila. Vůbec nebyla hloupá, jenom o své přemýšlení na každém kroku nezakopávala.

Plesová hudba dohrála a konferenciér ohlásil půlnoční překvapení.

„Teď bude hrát kapela tvýho bráchy, jo?“ zeptala se jí Kristýna.

„Pokud už nejsou úplně našrot,“ přikývla Veronika.

Veroničina brácha Honzu už Kristýna párkrát viděla u nich doma, ale jeho kapelu Závadová skupina mládeže ještě nikdy neslyšela. Veronika ji dvakrát lákala na koncert na strahovské Sedmičce, ale Kristýna se pokaždé nějak vymluvila. Styděla se přiznat, že strkanice v temném a stísněném betonovém prostoru s nízkým stropem narvaném zpocenými lidmi, alkoholovými výpary a ohlušující hudbou ji trochu děsí.

V sále postupně zhasly všechny lustry, až pomrkávala jen bezpečnostní světýlka u východů. Bodový reflektor vykrojil ze tmy na pódiu okolo mikrofonu bílý kruh, do něhož se při zemi valila oblaka syčivého kouře. K mikrofonu ze tmy vstoupil vysoký blondák s vlasy ulízanými na stranu. Měl

na sobě modrou košili a tmavočervenou kravatu, v rukou obřadně rozložil desky stejné barvy.

Slavnostně si odkašlal. „Vážení soudruzi, vážené soudružky, děvčata a chlapci!“

Pár lidí v sále se zasmálo, někdo vzadu zahvízdal.

„To je Viktor,“ zašeptala Veronika.

„To je ten, co chodí na FAMU?“

„Jo.“

Kristýna si ho pozorně prohlédla. Když si odmyslela ten svazácký převlek a parodicky úlisný tón, byl vážně hrozně hezký. A navíc chodí na FAMU!

„Sešli jsme se zde, abychom oslavili úspěchy našich letošních maturantů. A především abychom poděkovali těm, kteří je celé čtyři roky obětavě a trpělivě připravovali na zkoušku z dospělosti. Tedy soudruhům profesorům! A proto vám k tanci i poslechu nyní zahraje ZSM. Ano, slyšíte správně. Nikoli SSM, ale Zet Es Em, Závadová skupina mládeže!“

V tu chvíli světlo zhaslo a do tmy zazněly první úderné kytarové akordy. Kristýně byl rytmus povědomý, nejspíš už tu písničku slyšela. Za pár vteřin reflektor opět zazářil a znovu uviděla Viktora, jenže tentokrát vypadal úplně jinak: měl nátlčník, vlasy zježené do divokého rozcuchu a v rukou místo desek třímал kytaru. Světla vykrojila ze tmy baskytaristu, hubeného zrzka v bílém tričku. „To je Petr,“ informovala Kristýnu Veronika. „Ten je v prváku na medicíně.“ A konečně se vzadu za bicími objevil i její brácha Honza.

„*We don't need no education*,“ zaznělo z pódia.

Teprve teď si vzpomněla, odkud tu písničku zná. Byla z filmu *The Wall*, který jejím rodičům nějaký jejich kamarád přinesl na okopírované videokazetě.

Veronika vyběhla pod pódium a začala kapelu povzbuzovat s rukama nad hlavou. Parket se rychle zaplňoval a desítky kluků v kravatách a holek v elektrizujícím saténu se teď zmítaly do rytmu hudby, která se do štukovaného sálu se zclaceným zábradlím a židlemi čalouněnými červeným sametem moc nehodila.

Kristýna tančit nešla, máminy boty ji příliš tlačily, ale hlavně ji ochromil starý známý pocit nepatřičnosti. Rozhlédla se okolo sebe. Židle byly vesměs prázdné. Všichni, co zůstali na plese až do půlnoci, teď byli na parketu. Jenom u sousedního stolu seděl kluk, který si až doteď četl. To jí přišlo sympatické. Nezapadal sem stejně jako ona, ale na rozdíl od ní se to nijak nesnažil maskovat. Zнала ho od vidění, věděla, že chodí do céčka a říkají mu Franz. Nejspíš proto, že vypadal trochu jako Franz Kafka. Nebo protože četl Kafku. Nebo obojí.

Franz zvedl hlavu, podíval se na ni a něco říkal. Přes hlasitou hudbu mu nerozuměla. „*Hey, teacher, leave them kids alone!*“ ozývalo se z pódia a masa tanečníků na parketu s rukama nad hlavou hlasitě přizvukovala.

„Co?“ zakřičela Kristýna.

Franz znovu něco řekl a znovu mu nebylo rozumět. Kristýna se zvedla, došla k jeho stolu a posadila se naproti němu. „Promiň, já jsem ti nerozuměla.“

„Jen jsem říkal ahoj,“ zakřičel Franz přes stůl.

„Aha. Tak taky ahoj.“

Kristýna upadla do rozpaků. Už si přisedla, takže jí bylo hloupé hned zase odejít, ale hovor nijak nepokračoval. Chvilí si podupávala do rytmu hudby.

Pak sebrala odvalu k dalšímu zvolání přes stůl: „Kam se hlásíš na školu?“

„Na filozofii.“

„Já na architekturu.“

Doufala, že tím vzbudí jeho zvědavost, ale Franz jenom pokýval hlavou.

„Co to češ?“ ukázala na tenkou knížku ve fialové vazbě, která před ním ležela na stole. Ukázal jí název na hřbetu: *Utrpení knížete Sternenhocha*.

„Jaký to je?“

Franz pokrčil rameny a knihu jí podal. Nalistovala první kapitolu a četla: „*Po prvé uzřel jsem Helgu na jistém plese; mně bylo 33, jí 17 let.*“ Zarazila se. „To je dobrý,“ zasmála se té shodě okolností, „začíná to na plese.“

Franz znovu pokrčil rameny, knihu jí vzal a začal zase číst.

Simona věděla, že další becherovku si dávat neměla. První dvě vypila moc rychle, aby zakryla nervozitu. Ale ti kluci jí hned nalévali další a ona nechtěla, aby si jí přestali všímat, takže s nimi držela tempo. Ukáže jim, že s ní není nuda, že se umí bavit stejně jako Gábina. Když kapela ohlásila poslední přidavek a Marek ji znovu táhl na parket, zavrávora-la a musela se opřít o židli.

Naštěstí hráli ploužák. Položila mu ruce kolem krku a cítila, jak jí připlácl zezadu zpoceně dlaně na sukni. Gábina s tím mrňousem Edou předváděli legrační taneční kreaci se spoustou záklonů a otoček. Simona nechápala, jak to Gábina po všech těch panácích zvládne. Ve tmě okolo nich se pohybovaly další dvojice, skloněné hlavy kluků, tváře holek opřené o jejich ramena. Všechno jí splývalo do zpomaleně se pohybujících šmouh, začínala se jí točit hlava.

Na okamžik zaostřila na zpěváka na pódiu. Byl to ten hezoun, ten vysoký blondák, kterého potkala u šatny. Co

jí to říkal? „Přijď pak za mnou, podepíšu se ti do památníčku.“ Od chvíle, co ho potkala, se na plese všechno změnilo k lepšímu. Seznámila se, tancovala, dokonce i smích se jí dařil. Jenom tu poslední becherovku už mohla ožeslet. Všechny zvuky slyšela rozmazaně, jako by byla pod vodou.

„Je mi blbě,“ zamumlala.

„Nepřeháněj,“ řekl Marek.

„Ne, fakt. Musím už jít.“

Pustila se ho, nechala ho tam stát a razila si mezi tanečnický cestu napříč parketem. Když vyšla mezi prázdné stoly, někdo ji chytil za ruku. Znovu ucítla jeho vlhkou dlaň. Marek šel za ní, doprovázel ji, to jí zalichotilo.

„Kde mám kabelku?“ rozhlédla se a zamířila ke stolu. Ten kluk, co si četl, tam ještě pořád seděl.

„Musím do šatny,“ hlesla, když vyšli ze sálu, a udělala pár nejistých kroků směrem k pultu, za nímž na věšácích zbylo už jen několik opuštěných kabátů.

„Do šatny je to tudy,“ řekl Marek a Simona se překvapeně nechala vést o patro výš do další chodby osvětlené lustry a pak do ještě užší chodbičky, kde Marek otevřel dveře do temného kumbálu a strčil ji dovnitř. Plácl rukou po vypínači a Simonu na okamžik oslepilo bílé zamrknání zářivky, v němž zahlédla hromady kabátů, batohů a tašek a Markův obličej s červenými tvářemi. Hned zase zhasnul a místnost se ponořila do tmy.

Marek ji tlačil k hromadě kabátů, kterou tušila za sebou. Ustupovala, až se na ni posadila. Jeho vlhké rty ucítla napřed na uchu, potom na nose a nakonec na puse. Zároveň jí vykasal blůzu, ohmatával jí prsa a šeptal: „Gábino, ty seš tak krásná.“

„Já jsem Simona,“ řekla, ale Marek tomu nevěnoval pozornost, protože se právě snažil vyhrnout jí sukni.

Simona měla pocit, že se jí myšlenky rozpadly. Jedna její část byla hrdá, že se nějakému klukovi konečně líbí, a dokonce s ní chce něco mít tak moc, že ji sem dostrkal skoro násilím. Druhé její části to všechno připadalo hnusné: ten kumbál, jeho vlhká pusa, zpoceně ruce i hořkosladká chuť becherovky, která se jí pořád vracela. Ale možná je to normální, možná to takhle má probíhat.

„Počkej, já sama,“ řekla a začala si pod sukni stahovat silonky a kalhotky.

Marek se nad ni naklonil, najednou ve tmě divně vyhekl a řekl: „Tak už nic.“

„Jak nic?“ nechápala Simona.

Zářivka znovu zablikala a Simona uviděla Marka, jak si u dveří zapíná kalhoty, zastrkává do nich košili a otírá si ruce do velkého károvaného kapesníku.

„Mohla bys...“ ukázal na hromadu kabátů, na které pořád seděla a vzhlížela k němu. „Mám tam někde bundu.“

Simona vstala a soukala se zpátky do kalhotek a silonek, zatímco Marek se přehraboval v kupě svršků.

„Promiň,“ zamumlal, než s bundou přehozenou přes ruku vyběhl z kumbálu.

Pořád nechápala, co se vlastně stalo a jestli to je její vina.

NA JEDNO

/1991/

Gábina nasoukala Tobiáše do kombinézy, nasadila mu palčáky, pod bradou mu zavázala čepičku, vsunula ho do fusaku a ještě na chvilku ho položila na postel, aby se sama mohla obléknout. Samozřejmě hned začal zase brečet. „Špinavý, špinavý, špinavý, vona má špinavý záda,“ zpívala mu jeho oblíbenou písničku, zatímco se proplétala mezi vlhkými vypranými plenkami rozvěšenými na šňůrách v jejich mansardě. Jednorázové si mohli dovolit jen občas, Gábina jim říkala „hodobóžový“. „Nepije, nekouří, nesladí a má to tolik ráda,“ pokračovala odhodlaně ve zpěvu, ale tentokrát to nepomáhalo. Tobiáš vřískal na celé kolo, muselo mu být strašné horko.

„Vydrž, broučku, hned jsem u tebe.“ Snažila se najít mohérový svetr. Hledala ve skříni pod hromadou Edových triček, v koši na prádlo i pod dekami zmuchlanými na posteli, ale svetr zřejmě zmizel ze světa. Gábina rezignovala a přehodila si bundu přes pokecanou mikinu, obula si kozačky, které na lýtkách s námahou zapnula přes džíny, a popadla do náruče Tobíka. Bylo mu tři čtvrtě roku a každým dnem se zdál být těžší. Eda říkal, že vypadá jako zápasník sumo.

Po maturitním plese si Gábina myslela, že to s ním byl zábavný flirt na jeden večer. Ale Eda ji překvapil, když o týden později dorazil na maturák ekonomky, celý večer se jí

posmíval kvůli šerpě, ve které prý vypadala jako Miss Horní Lhota, a od té doby se vídali skoro každý den. Otěhotněla nejspíš těsně po maturitě, během těch pozdních jarních dnů, kdy Eda předstíral, že se učí na přijímačky na zubní lékařství, ale ve skutečnosti se v jeho sluncem vyhráté mansardě věnovali biologii z úplně jiné stránky. Když ho pak na medicínu nevzali, nijak zvlášť se tím netrápil a na začátku prázdnin ještě vyrazili stopem do Paříže, než Gábina začala každé ráno zvracet.

Její máma to přijala věcně – „my jsme s tátou nebyli jiní“ – a začala plánovat svatbu. Gábina jí nedokázala vysvětlit, že se nechce vdávat jenom proto, že takzvaně musí. „Je jiná doba, mami.“

„Takže on si tě nechce vzít,“ lamentovala matka a dospěla k okamžitému závěru: „Doktorská rodina, to je jasný, nejsi jim dost dobrá.“ Bylo to k smíchu, ale Gábině se v kolečku nekonečných hádek většinou chtělo brečet, takže se ještě před porodem odstěhovala k Edovi do podkroví vinohradského činžáku, kde v prvním patře bydleli jeho rodiče.

Tam pro změnu museli čelit vpádům Edovy mámy, která je prosila, ať neblbnou a přestěhují se dolů do bytu, kde je koupelna, pračka, sporák a „vůbec lepší podmínky pro malýho“.

„Ale my si to chceme dělat po svém, mami,“ odháněl ji Eda. Ve vyzvodorovaném kutlochu měli sice soukromí, na chodbě kohoutek se studenou vodou a záchod přes chodbu, ale Gábina občas dávala jeho mámě v duchu za pravdu, když poněkolkáté denně zdolávala pět poschodí s košem plným vypraných plínek nebo ohřívala přesnídávku na elektrické jednoplotýnce. Občas jí docházely síly a brečela společně s Tobíkem. „Schválně, kdo to vydrží dýl, jestli ty,

nebo já,“ říkala mu skrz slzy. A Tobík většinou vyhrál. Pak ho zvedla z postýlky, pustila mu z kazeťáku *Špinavý záda* a tancovala s ním po mansardě.

Teď ho ve fusaku vynesla na chodbu, posadila ho do kočárku, popadla kočár zespodu a zvedla ho. Měl sice masivní gumová kolečka, ale už si ověřila, že rychlejší než drkat s ním dolů schod za schodem je snést kočár i s dítětem dolů.

Na ulici ji v obličejí zaštípala mrazivá mlha. Byla už tma, pouliční lampy vrhaly skrz holé koruny stromů na chodník zmatené nažloutlé stíny, za některými rozsvícenými okny už visely vánoční ozdoby. Sotva vyrazila s kočárkem po chodníku, viděla, jak se Tobíkovi klíží oči, a za chvíličku ho drkotání po dlažbě uspalo.

Došla až na náměstí, kde v ohradě s prodejem vánočních stromků viděla zdálky mezi špičkami smrčků poskakovat Edova červeného kulicha. V tlustém vaťáku a čepici s bambulí vypadal jako neklidný zahradní trpaslík. Podupával za stolkem s kovovou pokladničkou a netrpělivě pozoroval třicátníka v péřovce, který se nemohl rozhodnout mezi dvěma stromečky s trochu nerovnoměrně rozmístěnými větvemi. Natáčel je z různých úhlů, vždycky poodstoupil a zkoumavě si strom prohlížel.

„Jsem zmrzlej jak hovno,“ oznámil Eda Gábině hned na přivítanou, dal jí pusu a nahlédl do kočárku. „Spí jako dudek, co?“

„Až teď. Předtím překonal všechny rekordy ve řvání.“

„Už budeme zavírat, pane,“ obrátil se Eda k zákazníkovi. „Vemte si ten větší. Stejně na něj budete koukat jenom z jedny strany.“

Strčil stromeček do roury, převázal ho, převzal hotovost a znovu se otočil ke Gábině.

„Kluci jsou dneska U Jiřího. Zastavil bych se za nima na jedno.“

„Myslela jsem, že půjdeme na nákup a domů.“

„Stejně tam nemůžu být dlouho, v deset musím být zase na značkách.“ Eda chodil na noční směny do stánku na Václaváku, kde prodával klobásy a hamburgery se zelím. „Pojď se mnou, možná tam bude i Simča. Na nákup můžeme jít pak.“

Gábina uvažovala, jestli jí stojí za to vyplýtvat si vzácné chvíle Tobiášova spánku na sezení v hospodě. „Ale jenom na chvíli, ať nám v samošce nezavrou.“

Společně vyrazili přes náměstí směrem k hospodě. Gábina zaparkovala kočárek v průjezdu, zkontrolovala, zda Tobiáš opravdu tvrdě spí, a vešla za Edou do lokálu. Za hustou mlhou cigaretového kouře uviděla u stolu v rohu Marka, Simonu a Franze skloněného nad rozečtenou knihou.

„Čau,“ vítala ji Simona. „To je dost, že se tady ukážeš!“

Vídaly se jen občas, když k nim Simona dorazila na návštěvu. Pracovala jako sekretářka ve firmě, kterou nazývala *agoška*, a zásobovala Gábinu historkami z *mítinků* a *brífinků*.

„Ty seš ale kočka!“ ohodnotila Gábina její nový vzhled. Simona si nechala sestříhat vlasy okolo uší a nad čelem se jí vlnila velká, zdánlivě nedbalá kadeř. Ve vínovém saku se zvýrazněnými rameny a bílé blůzce vypadala za hospodským stolem dost nepatřičně. Gábina si rozeplula bundu a teď ji trochu zamrzelo, že si nestihla umýt vlasy a nenašla ten mohérový svetr.

Na stůl před ní pleskl zelený papírový tácek a na něm rázem přistál půllitr piva. „Já si dám jenom čaj,“ otočila se Gábina na výčepního Pištu.

Byl to vyzábělý třicátník s orlím nosem a dlouhou řídkou kšticí. Chybějící přední zub mu dodával trochu zlověstný vzhled. Nechával si říkat Pišta Hufnágl, protože tvrdil, že každá žena někdy v životě zalutuje „Proč jsem si já hloupá nevezla Pištu Hufnáglu?“ jako Gábi Smolíková.

„Sme tady náká kavárna, nebo co? Příště budeš chtít vídeň, ne?“ zabručel Pišta. Simona zaklonila hlavu, hlasitě se zasmála a prohrábla si přitom vlasy.

„Já si ho vezmu, jestli nebudeš,“ chopil se Marek Gábini na püllitru. „Ani zrno nazmar.“

Simona se znovu rozesmála.

„Tchyně vám dneska hlídá, jo?“ zeptala se.

„Ne, kočár mám venku,“ ukázala Gábina ke dveřím. „Jsme tu jenom na chvílku,“ podívala se výhružně na Edu, aby se ujistila, že to tak opravdu bude.

„Jasně, jenom dva prstíčky tam strčíme, jen co se ohřejeme, hned zase půjdeme,“ zapojil se Eda a třel si dočervena zmrzlé ruce.

„Jé, můžu se na něj podívat?“

Simona v doprovodu Gábiny vyšla do průjezdu.

„To je sladouš!“ zašeptala nakloněná nad kočárkem. „A už je hrozně velké.“

„Jo, někdy mám pocit, že váží tunu. Jak to jde s Márou?“ pokynula Gábina hlavou k zavřeným dveřím hospody. Když vešla dovnitř, všimla si, že se Simona k Markovi přitiskla, jako by čekala, že ji vezme kolem ramen, ale ten jen dál seděl s rukama na stole.

„Necháváme tomu volnej průběh. Nikam se neženeme. Teď je tolik možností, takže člověk se nemusí hned vázat, že jo? Promiň, tak jsem to nemyslela,“ zarazila se Simona při pohledu do kočárku.

„To je v pohodě,“ zívla Gábina. „Jsem úplně hotová, Tobík v noci spal jenom tři hodiny.“

Když se vrátily do lokálu, na stole už na ni čekal kouřící hrnek čaje.

„Dal jsem ti do něj malýho rumu, aby to vůbec mělo smysl,“ houkl Pišta.

„Právě jsem tady od Pišty koupil pračku,“ oznámil jí hrdě Eda. „Takže už žádný chození po schodech s košem plínek.“

„Počkej, kam ji chceš dát?“

„Už to mám promyšlený, dám ji na chodbu, voda tam je a odpad povedu do záchoda.“

„Jak že se jmenuje ten váš mrňous?“ vyptával se Marek.

„Tobiáš. Tobiáš Majer, parádní frajer,“ upravil si Eda slovní hříčku, kterou dřív používal sám na sebe.

„Moje máma se mohla zbláznit,“ poznamenala Gábina.

„To chcete, aby se mu všechny děti posmívaly?“ napodobila ji. „Kdyby to bylo na ní, jmenoval by se Libor nebo Roman nebo Patrik, to jsou podle ní moderní jména.“

„Až já budu mít syna, bude se jmenovat Filip, podle Filipa Topola,“ poznamenal Marek.

„My víme, Máro,“ utrousil Franz, aniž vzlédl od rozečtené knihy.

Gábina si hrála ruce o hrnek horkého čaje. Teplo v hospodě a vůně rumu způsobily, že se jí začaly klížit oči. Ochotně se tomu poddala, opřela si hlavu o Edovo rameno a hovor kamarádů kolem sebe nechala plynout jako línou řeku. Poslední, co slyšela, bylo, že se Simona Marka vyptává, kolik by chtěl mít dětí. Shodli se na třech. Blázni, pomyslela si ještě a pak se definitivně ponořila do hřejivé temnoty.

Najednou s ní něco zatřáslo. „Hej, brečí ti tam děcko,“

uslyšela nad sebou Pištův hlas. „Kdybych věděl, že tě ten jeden malej rum tak sejme, tak ti ho nedám.“

Zvedla hlavu ze stolu, třela si otláčené čelo a mžourala okolo sebe. „Jak dlouho jsem spala? Kolik je hodin?“ zamumlala.

„Půl druhý, budem zavírat,“ ohlásil Pišta.

Gábina poplašeně vyskočila a zdřevěnělýma rukama se musela opřít o opěradlo židle.

„Né, klid, dělá si srandu, spala jsi jen asi půl hodiny,“ mírnila její paniku Simona.

Gábina popadla bundu, vyběhla do průjezdu a houpa-la s kočárkem, zatímco Eda zaplatil jejich útratu a vyšli na vylidněné setmělé náměstí. V sámošce jim samozřejmě už zavřeli.

„Pišta mi nabídl ještě jednu věc,“ řekl Eda, když společně vyrazili k domovu. „V jednom baráku kousek odsud je prý na prodej půdní prostor. Asi dvě stě metrů za padesát tisíc.“

„No a?“

„Říkal jsem si, že bych to koupil.“

„Na co?“

„No přece abysme si tam udělali byt!“

„Ale kde bys vzal padesát tisíc?“

„To ještě nevím. Asi bych si to někde půjčil.“

„Zbláznil ses? Vždyť je to hrozně moc peněz.“ Gábina zavrtěla hlavou nad dalším z Edových šílených nápadů a trochu rozmrzele přemýšlela o tom, že když se teď Tobík prospal v kočárku, nejspíš bude zase celou noc vzhůru.

MODRÝ SAMET

/1992/

Pokaždé když se Kristýna vracela domů až za svítání – ano, teď se jí to občas stávalo –, měla pocit, že je neviditelná. Jako duch uplynulé noci. Ne, to nebylo přesné. Spíš jako by se na ulici překrývaly dvě časové roviny – čas těch, kterým tou dobou končila noc (bledých holek s rozmazanou řasenkou, jejichž podpatky najednou tak hlasitě klapaly po dláždění), a čas lidí, kterým právě začal den a spěchali do práce. Na ty druhé se dívala poněkud s lítostí, protože jejich životy považovala za nezajímavé, ale zároveň se před nimi i trochu styděla.

Dlouhý černý rolák si stáhla až pod zadek a přitiskla si ruce k tělu. Pod květovanou sukní, která se jí vlnila okolo lýtek, ji zastudil ranní chlad. Ze zelené kopule kostela svatého Mikuláše vzlétlo hejno holubů, zakroužilo nad Malostranským náměstím a pokračovalo dál směrem k Vltavě.

„*Wow. Prague is magic,*“ řekl Jeff užasle se zakloněnou hlavou.

Kristýna s Veronikou se za jeho zády na sebe ušklíbly. Takové banality říkal v jednom kuse. Seznámily se s ním včera večer v baru plném Američanů, kde pod starobyklým klenutým stropem podávali mexické tacos a barevné koktejly s exotickými názvy. Kristýna chtěla ochutnat smetanově bílý Orgasmus, ale styděla se to říct, jen ukazovala na

nápis na tabuli nad barem, ale žoviální barman jí odmítal koktejl namíchat, dokud nahlas neřekne „chtěla bych jeden Orgasmus“.

Jeff si k nim přisedl, protože jinde nebylo místo, a hned se s nimi dal do řeči. Ze začátku s ním mluvila hlavně Veronika, která studovala angličtinu na fildě, ale Kristýna měla pocit, že její jazykové schopnosti se v průběhu večera s množstvím vypitého alkoholu zlepšují. Kluk v červeno-černé kostkované flanelce přijel do Prahy učit angličtinu z amerického Clevelandu. Ze všeho byl nadšený a pokaždé, když mu sdělily nějakou novou informaci o životě v Československu, říkal: „*Wow, really?*“

Ve dvě ráno ho vzaly do Rubínu, potemnělého podzemního baru v sousedství malého divadelního sálu, kde ho trochu zlomyslně ponoukaly, aby si dal absint, protože slyšely, že má halucinogenní účinky, a chtěly je na něm otestovat. „*Wow,*“ řekl Jeff. „V Americe je absint zakázaný.“ Objednal hned tři a upíjeli ho zředěný do mléčně nazelenalé tekutiny. „Fuj, chutná to jako ústní voda,“ řekla Veronika a obě přenechaly svoji sklenici Jeffovi.

Venku je přivítal našedlý úsvit a Veroniku napadlo vylézt po žebřících na lešení na boční fasádě chrámu svatého Mikuláše. Za chvíli se její červené šaty třepetaly vysoko nad chodníkem a Jeff se pustil hned za ní. Kristýna šplhala kus pod nimi, dávala pozor, aby si nešlápla na sukni, a znepokojeně cítila, jak se celá chatrná konstrukce otřásá.

Ve výšce asi deseti metrů se všichni tři posadili na prkna tvořící chodníček podél fasády, houpali nohama a shlíželi dolů. Kristýna si vzpomněla na své představy o bohémském životě, kterých měla kdysi dávno na gymplu plnou hlavu. Takže tohle je ono? pomyslela si udiveně a s lehkým

zklamáním, když z výšky hleděla na dlážděnou ulici. Přesně o takových nocích, zakončených bláznivými kousky, tenkrát snila, ale teď jako by něco chybělo. Myslela, že se přitom bude cítit jinak. V těch snech měla pocit euforického „tady a teď“, intenzivního prožitku, který se ve skutečnosti nějak nedostavoval.

„Představ si, kdybych teď spadla a umřela,“ řekla Veronika. „Možná by to nebylo špatný, ne? Život by zůstal dokonalej.“

„Jenže bys neumřela,“ namítla Kristýna. „Zas tak vysoko to není. Akorát by sis zlomila páteř nebo něco a musela bych tě vozit na vozičku.“

Doprovodily Jeffa na zastávku tramvaje a posadily ho do dvaadvacítky mířící na Břevnov, kde prý bydlel. Potom se pěšky vydaly přes Kampu a na lavičce se podělily o poslední cigaretu. Slunce už stálo vysoko a Vltava se v červnovém ránu třpytila jako tekuté stříbro.

„Pojď k nám na snídani,“ navrhla Veronika. „Máma už bude v práci.“

„A brácha?“

„Taky, chodí do Avie na sedmou.“

Kristýna Veronice odjakživa záviděla, že má byt aspoň občas sama pro sebe. U nich doma pořád někdo byl, táta psal externě do novin a máma pracovala v nakladatelství, takže oba v jednom kuse seděli doma, táta ve své pracovně a máma v obýváku, a bušili do klávesnic. Máma si loni pořídila počítač, ale táta zůstával věrný psacímu stroji. Navíc k nim pořád chodily nějaké návštěvy, intelektuální kamarádi rodičů se střídali s tlupami sestřiných kamarádů.

Z telefonní budky zavolala domů, že je v pořádku a ještě se zdrží. „Týnko, já tě přece nekontroluju,“ řekla rozespale

máma. „A pozdravuj ho.“ Máma předpokládala, že Kristýna strávila noc u nějakého kluka. Kdyby tušila, že většínu večerů je s Veronikou, nejspíš by byla zklamaná. Najít si kluka, chodit s někým, to by znamenalo posunout se do další životní fáze a Kristýně připadalo, že v tomto ohledu zaostává.

U Národního divadla nastoupily do zaplněné tramvaje, kodrcaly se vzhůru na Žižkov, od zastávky seběhly strmou úzkou ulicí k oprýskanému činžáku a vstoupily do chodby čpící chladivou vlhkostí a plísní. Byt byl k Veroničinu překvapení odemčený.

„Honzo? Mami?“ zavolala tázavě ode dveří a do před síně vyšla její máma v hnědém županu a manšestrových pantoflích.

„Dobrý den, paní Strnadová,“ pozdravila Kristýna.

„Ahoj holčičky,“ usmívala se Veroničina máma a Kristýna si všimla jejích tmavých kruhů pod očima.

„Jak to, že jsi doma?“ zeptala se trochu rozladěně Veronika.

„Mám dneska nějaký chození po doktorech. Odcházím za chvíli. Dáte si polívku?“

Až v tu chvíli si Kristýna uvědomila, že má hrozný hlad. Posadily se v kuchyni, paní Strnadová vytáhla z lednice hrnec s kuřecím vývarem a postavila ho na sporák.

„Půjdu se vysprchovat,“ ohlásila Veronika. Její máma položila před Kristýnu talíř s kouřící polévkou a posadila se k ní s hrnkem kávy. S prvním soustem horkého, voňavého vývaru s nudličkami se Kristýně v celém těle rozhostila ospalá blaženost. Tahle stará kuchyň s ošklivou dřevotřískovou linkou a prošlapaným zeleným linem ji vracela do dětství, do sedmé třídy, kdy tady s Veronikou trávily

každé odpoledne po škole a četly si *Angeliku* nebo *Jih proti Severu*.

„Tak jak jde škola?“ vyptávala se Veroničina máma. „Ty chodíš na architekturu, vid’?“

„Hmm,“ zamumlala. „Jo, docela dobrý. Včera jsem dělala poslední zkoušku, z betonu, takže druhák už mám uzavřený.“

„Jsi šikovná holka. Rodiče z tebe určitě mají radost.“

Ve skutečnosti Kristýna začínala pochybovat, jestli si vybrala správný obor. Studium plné technických předmětů a rýsování ji nebavilo a studentský život byl šedivější, než čekala. Po maturitě přerušila kontakty se spolužáky z gymnasia, dokonce i s Veronikou se během prvního semestru vídala mív, protože doufala, že na architektuře potká lidi, se kterými si bude mít co říct. Čekala dlouhé noci plné fascinujících rozhovorů o umění. Ale kluci z jejího ročníku mluvili jen o obyčejných věcech. Přijeli do Prahy z různých malých měst a na strahovské koleje si vozili batohy plné zavazovaček s jídlem od maminek. Někteří z nich měli přítelkyně, které jim upletly svetry ve stejné barvě, jako měly samy, takže chodili v trapně uniformovaných dvojicích. Takhle si to vůbec nepředstavovala.

„Rodičům je to fuk. Ti teď řeší hlavně ségru. Má rok před maturitou a hrozí jí, že ji vyhodí z gymnasia. Chtějí ji poslat na rok do Francie, aby se vzpamatovala.“

„Tereška má rok před maturitou?“ zakroutila hlavou paní Strnadová. „To to letí. Pamatuju si ji jako malou holčičku.“ Usrkla kávu. „Tak do Francie. To je úžasné, jaké teď máte možnosti, kdo by to byl řekl, vid’? No nic, Kristýnko, já už budu muset vyrazit, jsem objednaná na půl devátou.“

Šla se do své ložnice převléknout, Veronika se vrátila z koupelny a zhltnula talíř polévky. „Honza má určitě někde schovaný cigára,“ mrkla na Kristýnu, když za její mámou zapadly dveře, a vydala se prohledat bratrův pokoj.

Chvilí bylo ticho, a když se za ní Kristýna šla podívat, našla ji, jak spí schoulená na Honzově posteli pod stěnou polepenou odshora až dolů agresivními plakáty punkových kapel. Přikryla Veroniku chlupatou dekou a přemístila se vedle do kamarádčina pokoje odděleného jen tenkou příčkou. Zнала ho nazpaměť, i když Veronika výzdobu pravidelně obměňovala. Prastará obálka *Mladého světa* s fotkou Kotvalda a Hložka dávno zmizela, nahradily ji plakáty z *Bravička*, rozdělené přehybem papíru, a ještě později černobílý plakát s fotkou brýlatého, rozcuchaného Woodyho Allena. Zatáhla kostkované závěsy, položila se na Veroničinu postel a zavřela oči. Naslouchala bouchání popelnic o popelářské auto před domem. Pak se rychle propadla do spánku.

Probudily se až na prahu odpoledne. Veronika měla na tváři obtištěný vroubkovaný vzorek přehozu z bráchovy postele.

„Pojď na něco do kina,“ navrhla.

„To teda bylo úchylný!“ prohlásila nadšeně Kristýna, když z pasáže kina Blaník vykročily na hlučící Václavák.

Veronika podvědomě očekávala, že až vyjdou z kinosálu, venku už bude tma, a zaskočeně mžourala do slunečného červnového podvečera.

„Jo, bylo to divný,“ souhlasila. O filmu *Modrý samet* věděla předem jen to, že hlavní hrdina najde na začátku v trávě uříznuté ucho. To psali pod fotkou ve skříňce u vchodu do